

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

"Виконано при підтримці Фонду Ч. С. Мотта та „Єднання" в рамках програми „Загальні цілі"

ДОКИ СВАВІЛЬНИЙ СУДДЯ – СУД НЕПРАВЕДНИЙ

На даному етапі розвитку немає для суспільства України більш важливого органу ніж суд. ЗБЗС – частий позивач у справах в інтересах інших осіб (фізичних і юридичних не спроможних захищатися якісно самостійно), висвітлює безпосередньо із с/з свавілля судді у процесі, щоб привернути увагу громадськості до цієї загальнодержавної проблеми.

З першого вересня в судочинстві України стався значний крок до праведного суду. Нарешті запрацювала норма Конституції України, яка спроможна вплинути на справедливість суду, це обов'язкове технічне (повне) фіксування судових засідань (далі с/з). В Нещинському міському суді вирішили цю проблему встановленням у кожній кабінеті судді спеціальної техніки з мікрофоном. Я, побувавши у двох суддів на с/з, гадав, що це у всіх суддів так, але помилився. З'явившись на с/з 05.10.2005р. в кабінет судді Гавришук Лідії Петрівни побачив, що там немає техніки, яка б фіксувала – записувала с/з, що мало відбутися. Гадав, може тут зберуться учасники суду та й підемо до зали судової, бо й там є обладнання, але в судді Гавришук Л.П. свої старі правила, які дають їй можливість правити судом за її бажанням, а не дотримуючись Закону. Наприклад, по процедурі Цивільно-процесуальний Кодекс (ЦПК) України передбачає (ст. 160) заперечення головуючому у с/з судді, але в судді Гавришук Л.П. у цім своя практика. Не дивлячись на те, що і старий ЦПК України давав таке право учасникам суду (заперечувати головуючому – ст. 162), тоді не було на судових слуханнях мікрофонів і говори, що хочеш. Звичайно не ти позивач чи відповідач, – тобі залишається лише те, що дозволить головуючий у с/з суддя. А він дозволяв за-

лежно від совісті його. Нажаль, совісних не брали у судді, а як й попадали, то не дуже приживалися, бо якому правителю потрібний не „ручний" суддя. Оце ж суддя Гавришук, починаючи с/з без мікрофона, не стала слухати наполегливі заперечення її дій доти, доки на її розсуд не дійшов час запитати думку позивача про те чи проводити с/з без представника ХАЕС, але зробила це після того, як вона заслухала думку другого відповідача (за Законом черговість повинна бути навпаки, спочатку позивач). Перед початком с/з я, як позивач (ГО ЗБЗС) так і не зумів заявити, що заперечую проведення с/з без його повного фіксування технічними засобами. З самого початку я тричі просив дозволу заперечити говорячи: „Ваша честь, дозволяйте...", але кожного разу суддя мене перебивала, спочатку: „не дозволю, потім скажете", а далі каже: „не перешкоджайте, а врешті не витримала й запропонувала замовкнути". Закон же, під час заперечення дій (ст. 160 п.3 ЦПК України) передбачає у такому випадку вислухати заперечення судом, занести заперечення до журналу і винести з цього конкретного заперечення ухвалу. Тобто, або прийняти – визнати слушним заперечення і не вчиняти більше незаконних дій, або ж відхилити заперечення мотивуючи (пояснюючи), чому воно не береться судом до уваги. Отже я замовк, бо як мені після доказати, що я себе поведив за законом і що незаконно поводи́ла себе го-

ловуюча. Суддя ж може й покарати – навіть виставити за двері. Цей закон вони знають добре.

Знаючи процедуру процесу суду, я домагався, кажучи: „Ваша честь, марно час гаємо, адже ж заново все починати будемо (так належить за законом, якщо технічний запис не вієс з початку засідання). Але, щоб суддя почула мої заяви не дочекався. Проте, суд продовжувався і на-решті я дочекався, коли суддя через зуби (упереджено – не чекаючи від мене нічого хорошего) дозволила й мені слово мовити.

Кажу, що Закон є, щоб технічно фіксувати судові засідання. Крім Конституції України (ст. 129 п.7) і ЦПК України (ст. 6 п. 10). Суддя Гавришук Л.П. у відповідь: „Ви дуже добре знаєте закон, але не знаєте, що вже це не обов'язково для суду, а лише за заявою сторін". Я подумав може дійсно чогось не знаю, кажу, ваша честь ось я заявляю – усно, прошу повного технічного фіксування с/з, бо бачу упереджене ставлення до позивача ГО ЗБЗС. Ні, каже суддя, заява повинна бути лише письмовою. Запитую, де таке в Законі, адже Конституція України (ст. 34) дає право заявляти так, як хто хоче, за винятком, якщо інше спеціально вимагається законом. А я вам не повинна консультації давати – відповіла суддя. Що будеш казати? Багато що, наприклад, що Конституція вищий Закон, що ЦПК

України (ст. 8 п. 2) пише, що суд застосовує і інші нормативно-правові акти, а все одно на підставі і у спосіб Конституції і Закону. Та це тоді діє, коли суддя хоче тебе слухати, а тут? Що цікаво, – після, у мікрофон, суддя мені вже не пояснювала, що за новим Законом громадська організація ніби не вправі звертатися в інтересах інших осіб і що вона дозволяє це робити лише, тому що ця справа розглядувана вже раніше і що я вже приймав участь у цій справі. Заглянувши в новий ЦПК, бачу, що він краще за старий наділяє правами особу захищатися. Наприклад ст. 12 закріпила право на правову допомогу особи, ст. 4 передбачає способи захисту навіть суспільних інтересів, а ст. 3 ЦПК України п.2 пише: „до суду можуть звертатися особи, яким надано права захищати права, свободи та інтереси інших осіб", ст. 26 п. 3 ЦПК України передбачає, що у справах можуть брати участь особи, яким законом надано право захищати права, свободи та законні інтереси інших осіб, ст. 30 п.2 ЦПК України визначає, що позивачем і відповідачем (тобто сторонами) можуть бути і юридичні особи, якщо і є ГО ЗБЗС, а ст. 45 п.1 ЦПК України дає таке право). ЗБЗС, як громадська організація створювалася, зареєстрована, спеціально, як правозахисна, для своїх

продовження на 3 стор.

НА МАЙДАНІ, БІЛЯ ЦЕРКВИ, В ОСТРОЗІ – ХОЧУТЬ ПРАВИТЬ МОСКВИЧІ

Вирують пристрасті прихожан і священників навколо Свято-Воскресенської Церкви в м. Острог Рівненської області.

В неділю 23 жовтня, перед початком Богослужіння до Ново-містечкового храму (як в народі називають Церкву) наїхало чимало монахів з Межиріцького монастиря і невідомих парафій людей з Рівного, Острозчини. Саме ці невідомі перетнули шлях настоятелю Церкви та парафіянам, які прагнули помолитися Богу. Справа в тім, що після богослужіння настоятель мав повідомити прихожан про те, що на загальних зборах парафіан було прийнято рішення перейти Свято-Воскресенській парафії міста Острога від Московського під юрисдикцію Київського патріархату (далі, відповідно – МП і КП), під яким підписалася парафіальна рада.

Із цієї події ніхто таємниці не робив, навпаки, цьому передували довгі розмови, потім збирали підписи, щоб виявити серед прихожан, якій думці надати перевагу, щоб вирішити справу поБожому. І лише, коли кількість підписів парафіан Церкви, бажаних перейти під юрисдикцію КП сягнула 700, стало зрозумілим, що Церква у більшості хоче саме цього. Парафіальна рада Церкви запропонувала залишитися правлячим священником протоієрея Ярослава Хаврука та регентом Олександра Гуреева, і вони погодилися. Нечисленні невдоволені парафіяни, настроєні ченцями Межиріцького монастиря вкупі із численним духовенством МП з Рівного і навіть з Хмельниччини з'явилися не самі, а з ними на цвинтарі біля церкви зі спортивною виправкою молоді хлопці, які були агресивно налаштовані та готові до „роботи".

Провести загально-парафіальні збори стало не можливо. До парафіан був недопущений їхній духовний наставник протоієрей Ярослав Хаврук. Секретар епархіального управління МП протоієрей Іван Солодчук відділив прихильників УПЦ

МП: приїжджих людей, монахів Межиріцького монастиря, священників і прихожан сусіднього Богоявленського собору, декілька дітей і те малочислене зробив представництвом корінної парафії, яке не мало правочину, бо керувалося зовні і було значно меншим за тих, хто хоче Церкву свою бачити українською.

У таких умовах, „набігом" московських опричників було потоптане конститу-

Вирують пристрасті біля Свято-Воскресенської Церкви

ційне право кожної української людини визначитися щодо свободи вибору віросповідань і належності до будь-якої конфесії. Саме у таких незаконних умовах була створена нова „псевдо-парафіальна", як її назвали деякі майбутні прихожани КП рада, яка почала функціонувати з численними правопорушеннями як церковного статуту, так і громадського правопорядку. Біля храму встановлено цілодобове чергування міліції. Між корінними парафіянами різних думок триває жваве спілкування і з кожною такою розмовою ще більше стає на бік тих, що хочуть щоб їм українцям, правили в Церкві українською мовою і їхні жертви, щоб служили їм, а не Московському патріархату. Од-

нак найжджі „гості" добиваються утвердження общини УПЦ МП.

Щоденно йдуть молитви... Активно шукається вихід із надзвичайної ситуації. Представниками влади перевіряються документи, достовірність підписів, прискіпливо шукаються юридичні негаразди. Уже по-новому збирається ще один варіант підписів тощо.

На своїй землі в українській хаті – своя воля, сила і правда. На жаль, ми знову піддалися провокаційній політиці: розділяй і владарюй. Чому нас не осяває благодатним світлом „Молитва за Україну"?

Не можна забувати слова і нашого національного пророка і генія Тараса Шевченка: „єдиномисліє подай і братолобіє пошли".

Підписи парафіян, що бажають перейти під опіку Київського патріархату

Українське церковне питання може бути вирішене тільки за збереження інтересів Української Помісної Церкви та Української держави. Адже говорив український історик, письменник і знавець церковного права Олександр Лотоцький: „Основна засада полягає в тому, що в самостійній державі має бути і самостійна

церква". Безперечно, має бути повна незалежність Української Православної Церкви від Москви, на яку український народ, як і всі інші народи, має законне право.

Іван Висновок

Від редакції.

Голові редакційної ради газети ВМ, який виїздив на подію скаржилася одна з прихожан, яка підтримує Московський патріархат. Я ж, каже, – касиром в цій Церкві вік проробила, а тепер у п'ять копійок з людей збирали, а ми тепер у нас забирають. Запитую голову редакційної ради: „Вам там молитися не дають? Непускають в середину Церкви, чи виштовхують? Стіни в Церкві інші? Чи батюшку замінили? Що саме забрали?" Не знає бабуна, що відповісти – все ж намісці, і намісник, і церква, і Бог – все те саме. Але хтось з навчених, підказав їй і вона, рада, що знайшлася, вигукує: „мені не дають молитися старослов'янською". Не втримався Анатолій Войтко та й каже: „неправду Ви кажете, бо й бабуна Ваша, і мати, і Ви самі, як коли молилися, чи вдома, чи в Церкві, то лише нашою українською мовою. А от проповідували Вам тією мовою, якої Ви не дуже знаєте, щоб Ви Бога не знали і щоб служили тим, хто проповідує". Євангелія ж – перше послання святого апостола Павла до Коринтян (весь 14 розділ) пояснює, як ставитися Церкві до мови проповіді, є й таке: „коли б не було перекладача, то нехай він у Церкві мовчить, а говорить нехай собі й Богові"

Районні і міські політичні та громадські організації національно-демократичного спрямування надіслали лист владі з проханням допомогти з вирішенням конфліктної ситуації, що склався навколо УПЦ КП Свято-Воскресенського храму.

Актуально

У Києві заарештовано шістьох міліціонерів

Прокуратура міста Києва разом з Управлінням внутрішньої безпеки Головного управління з боротьби з організованою злочинністю МВС України в місті Києві викрила організовану злочинну групу співробітників органів внутрішніх справ Десянянського району міста Києва. Заарештовано 6 міліціонерів, які підозрюються в проведенні незаконних обшуків громадян, застосуванні фізичного насильства і вимаганні грошей і майна в особливо великих розмірах.

Як повідомили в прес-службі прокуратури міста Києва, установлено, що оперативні працівники кримінального розшуку, перевищуючи посадові повноваження, протягом тривалого часу в складі організованої злочинної групи проводили незаконні обшуки, застосовуючи фізичне і психічне насильство, вимагали в громадян гроші і майно в особливо великих розмірах.

Кримінальну справу порушено за ознаками злочину, передбаченого частиною 3 статті 28, частиною 3 статті 364 Кримінального кодексу України (зловживання владою або службовим становищем, вчинені працівниками правоохоронного органу організованою групою), проти шістьох працівників міліції. Печерським районним судом обрано запобіжний захід у вигляді утримання під вартою.

Слідство у справі триває.

Луценко: Прокуратура не довела до кінця жодну з резонансних справ

Жодна з резонансних справ, пов'язаних зі зловживанням службовим становищем або корупційними діями, не доведена прокуратурою до кінця.

Про це заявив міністр внутрішніх справ Юрій Луценко у вечірньому прямому ефірі телеканалу "Студія 1+1".

Він наголосив, що будь-який посадовий злочин є прерогативою дії прокуратури. "У нас дійсно є непогана з ними робота з багатьох напрямів, але жодна з резонансних справ не доведена до кінця. Я не знаю, як це оцінювати. Оцінює Верховна Рада і Президент, я не уповноважений оцінювати діяльність прокуратури", - сказав Луценко.

Він навів "класичний приклад" справи Шербаня, проти якого було порушено кримінальну справу, а він сам перебуває в розшуку. При цьому міністр сказав, що його банківські рахунки до цього часу не заарештовані прокуратурою.

"Його син, тим часом, два місяці в спортивних сумках вивозить мільйони з його банківських рахунків, які не заарештовані. Тільки прокуратура може заарештувати його рахунки", - сказав Луценко.

Він повідомив також, що жодному фігуранту у справі про розкрадання півтора мільярда гривень на "Укрзалізницю" не висунуто звинувачення. "Було кілька людей затримано, трохи побули, суд виніс підписку про невиїзд, жодному на цей час не висунуто звинувачення", - сказав міністр.

Він також розповів, що, наприклад, "щодо пана Шуфрича є море кримінальних справ". Зокрема, наголосив він, прокуратурою була порушена кримінальна справа про приватизацію Нестором Шуфричем і його колегами із СДПУ(о) тих об'єктів у Пущі-Водиці, які не підлягають приватизації. "Справу порушила прокуратура, і закриває її за відсутністю складу злочину", - сказав Луценко.

"Я впевнений, що закон може дрімати, але ніколи не вмиє. Не при мені - значить при іншому міністрі. Не при цьому прокурорі - значить при наступному. Але ми зафіксували ці справи, вони вже на папері, усі слідчі дії проведені, досудове слідство визначене", - сказав він.

Луценко також зазначив, що виникає багато запитань щодо виїзду підозрюваних за кордон. Він заявив, що МВС не створює штучних перешкод під час розслідувань для того, щоб ці люди залишили територію України.

Міністр сказав, що багато кримінальних справ можуть порушуватися лише з подання Генеральної прокуратури, і подальші слідчі дії можуть проводитися лише за її санкцією. "Ми не можемо йому дати рішення про підписку про невиїзд доти, поки прокуратура не порушить справу, не визначить його підозрюваним і не висуне йому звинувачення.

Тобто ці люди мають можливість, відчувачи..., що земля горить навколо, - утікати туди, куди вважають за необхідне", - сказав Луценко.

Запитання — кому це потрібно?

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в січневому номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

МИХНІВСЬКІ “ПОВСТАНЦІ”

У центрі Михнова, поряд з обеліском загиблим воїнам, стоїть пам'ятник, на якому викарбовано 77 прізвищ тих, хто став жертвою сталінських репресій. Серед них — Іван Омелянович Найдюк. Торік я одержав листа від його доньки — вчительки-пенсіонерки Галини Іванівни Ковальчук. Її чоловік, який рано пішов з життя, багато років очолював місцеву десятирічку, був авторитетною людиною в селі. Оскільки зміст одержаного мною листа безпосередньо пов'язаний з темою розповіді, хочу навести його повністю.

Лист від доньки Найдюка

“Добрий день, Василю Яковичу! Я виконую Ваше прохання написати про батька і дядька. Мій батько Найдюк Іван Омелянович народився 1889 року в Михнові, в сім'ї селянина. 1932 року закінчив медичний технікум у М.Бердичеві і кваліфікувався як помічник лікаря — фельдшер. Свою професію дуже любив. Робив він все: лікував і рвав зуби, приймав роди у вагітних жінок, лікував рани, різні болячки. За ним приїжджали люди з Теліжинець, Чижівки, Мислятина, Покощівки та інших сіл. Нікому не відмовляв, їхав до хворих у будь-яку пору і надавав допомогу. Ще й досі старожили добрим словом згадують його батька. Займатися політикою йому просто не було часу. Він був дуже добрим, чуйним сім'янином. Та ось сталася в нашій сім'ї трагедія. 18 лютого злопам'ятного 1938 року прийшов до хати міліціонер разом з Митрушкою (так звали односельці Дмитра Корнійчука) і сказав батькові, що він заарештований. Водночас забрали вчительку нашої школи Огнівчука П.П. Мене тоді не було вдома. А коли дізналася про арешт, то відразу побігла до сільради, куди повели батька. Я кричала не своїм голосом. Разом зі мною були мама й брат. Батько заспокоював нас, говорив, що, мовляв, розберуться, бо ніякої вини за собою не відчуває. Запам'ятала на все життя його останні слова: “Слу-

хайтесь маму, Бережіть одне одного”.

Пишу вам, Василю Яковичу, цього листа і плачу, через сльози й рядка на папері не бачу. Бо пригадала той жахливий для мене і всієї родини день. Не забуду його ніколи. Було мені тоді 13 років, арешт батька збігся з днем мого народження. Пам'ятаю, як він передав з тюрми таку записку: “Мене відправляють етапом, не знаю куди. Не згадуйте мене злим словом”.

8 травня 1938 року “трійкою” НКВС його “присудили” до вищої міри покарання — розстрілу. А невдовзі, 13 липня того ж року, його не стало. Дослідно наводжу те, в чому його звинуватили: “Являвся учасником контрреволюционной повстанческой организации, которая ставила задачей поднятия вооруженное восстание против Советской власти”. Яка блонірска брехня!

Лише 1990 року я одержала від Управління Комітету державної безпеки Української РСР по Хмельницькій області листа, в якому зазначалося (цитую): “Никакой вины Вашего отца и дяди нет и не было и постановлением Хмельницкого областного суда № 44-У-157 от 16 ноября 1957 года они реабилитированы посмертно, о чем направляем Вам справку”.

А тоді, 1938 року, після арешту батька нашу сім'ю витали з хати за 24 години. Мама, за фахом вчителька, одержала в Міністерстві освіти України призначення в одну із шкіл Дніпропетровської області. У нашій же хаті став мешкати голова сільради Капінос. І почалося для нас нове лихо. Капінос не повертав нашої домівки. Хоч мама судилася з ним, але з хати він так і не виселився. Аж поки мама не звернулася в Київ до прокурора. І лише тоді повернули наші власний будинок. Нас, дітей “во-рога народу”, і в комсомол не приймали. Тільки ми, як мовиться, “сіли” в свою хату, почалася війна. І знову лихо: брата Бориса забрали на каторжну роботу в Німеччину. А маму й мене врятували батькові колеги-

лікарі.

1938 року репресували й маминого брата Йосипа Івановича Алексійчука, який працював бригадиром у колгоспі, його розстріляли разом з батьком. Тоді ж знищили в тюрмі також маминого двоюрідного брата Захара Олександровича Алексійчука. У нього залишилося дві доньки. Мій дядько був людиною неграмотною, тож ні за яку політику він не думав. Ось те, про що ви, Василю Яковичу, просили мене розповісти. Зичу Вам здоров'я, благополуччя.

З повагою

Галина Іванівна Ковальчук”.

Мацак і Митрушка

Недобрим, злим словом й понині старожили Михнова згадують слідчого НКВС Мацака, через руки якого “пройшли” 77 односельчан, котрим було пред'явлено звинувачення в участі у контрреволюційній повстанській організації. Це була людина із садистськими звичками. Про нього мені особисто розповів Іван Більовський, що тоді працював начальником міліції в Ізяславі. До речі, Мацак і Більовський були кумами. Мали між собою нормальні взаємини. І, здавалося, ніякого скандалу між ними не передбачалося. Та одного разу Мацак запросив до себе начальника міліції. Запитав, наче на допиті, аби той назвав правильно своє прізвище, ім'я та по батькові. “Ви що, куме?” — здивовано запитав Більовський. “Який я тобі кум, сволота ти, іуда”, — відповів Мацак і стукнув його рахівницею по зубах. Однак Мацака за це не покарали. А от Більовський відбудув покарання. Відсидівши строк, повернувся додому в Ізяслав хворим, але пішов працювати начальником сторожової охорони при районній міліції. А про Мацака подекують, що в лютому 1944 року його бачили на Старому Місті біля лісогоспазу, звідки він подався в невідомому напрямку.

**продовження
у наступному номері**

ЗУХВАЛИСТЬ МАГАТЕ ПЕРЕД ЛЮДСТВОМ
ЗАСУДЖУЄТЬСЯ ГРОМАДСЬКІСТЮ

Громадськість світу і України побачила, у намаганні МАГАТЕ видати наслідки Чорнобильської катастрофи за невелику бідку — злочинну зухвалість перед людством, яка загрожує його майбутньому.

Україна шокована нещодавною заявою Міжнародного агентства атомної енергетики (МАГАТЕ) і Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) про те, що наслідки Чорнобильської катастрофи ніби надмірно перебільшені українською стороною. Про необ'єктивність цього дослідження, представники авторитетної міжнародної організації — Грінпіс, на засіданні Громадської колегії при Державному комітеті по ядерному регулюванню (ДКЯР), яке відбулося 24 жовтня 2005 року в Києві саме для обговорення заяви МАГАТЕ щодо нещодавно організованого ним “експертного” шоу-дослідження, та та абсолютна більшість членів колегії, котрі виступали з промовами — заявили про підступність МАГАТЕ, дії якої загрожують майбутньому людства. Офіційні результати МАГАТЕ-ВООЗ стали несподіванкою для учасників дослідження: “МАГАТЕ використало назву нашої організації, не взяло до уваги дійсних результатів нашої роботи,” — говорили на засіданні Громадської колегії члени Грінпіс і інші науковці, ошукані зфабрикованим МАГАТЕ результатом їхньої участі.

З виступів гостей з Грінпісу, та з виступів інших ошуканих науковців, стало зрозумілим, що резонанс, який викликала заява МАГАТЕ-ВООЗ, буде і в подальшому набирати оберті. Робота Громадської колегії здатна спричинити “ланцюгову” реакцію, адже свої протести проти сумнівних висновків МАГАТЕ-ВООЗ будуть надавати і інші учасники фіктивних досліджень. В кінцевому підсумку це призведе до реального висвітлення того, як проводилися ці дослідження і чому результати роботи були сфальсифіковані.

Брехливість результатів “досліджень” МАГАТЕ вражає наглістю. Судити самі, вони заявляють, що з 700 тисяч ліквідаторів аварії і п'яти мільйонів мешканців Білорусії України і Росії більшість отримала дози опромінення ледь більшими від природного радіаційного фону. Що лише 50 осіб вмерли від променевої хвороби.

Що лише 9 дітей вмерли від раку щитовидної залози.

Навіть містечко з населенням, як Нетішин в 30-50 тисяч мешканців може нарахувати більше померлих від раку. Ось чому деякі учасники обговорення висловлювалися емоційно і радикально: “Хай члени організації МАГАТЕ-ВООЗ разом із своїми родинами прийдуть і поживуть у “благочинних” чорнобильських зонах. Можливо через декілька років вони зрозуміють, що смертельно небезпечними можуть бути і малі дози радіації!”. За даними Міністерства праці та соціальної політики на 1 січня 2005р. в Україні статус інваліда внаслідок Чорнобильської катастрофи мали 104

робливості, загальні захворювання, які ростуть, і кількістю, і важкістю лікування. Відзначалося колегією значне збільшення випадків народження дітей з патологічними відхиленнями, як фізичними, так і розумово відсталих у розвитку. На колегії говорилось, що якщо на цю бідку закрити очі, не вивчати її і не мати програми ліквідації наслідків відповідної небезпеки, то катастрофа можливо лише починається. Науковці звертали увагу, що біда Чорнобиля не лише в радіації, але й у інших небезпечних не вивчених явищах щодо наслідків.

Безперечно, всі ми розуміємо, що не випадково ці, так звані “дослідження”, з'явилися сьогодні, а не дев'ятнадцять років тому. Вбачається причинний зв'язок між “фабрикантами” дослідження МАГАТЕ-ВООЗ і прийняттям нашим урядом рішення про побудовання у найближчому майбутньому на Україні більш десятка нових ядерних реакторів з “мирним” атомом та Нобелівської премією керівнику МАГАТЕ? На перший погляд, ця версія може виглядати як дика. Декому не віриться, що в наших правителів може бути з МАГАТЕ справа в інтересах МАГАТЕ, а не народу. МАГАТЕ взагалі хоче переконати світ, що енергетика — шлях до раю. Можливо, але не на землі. Останні події надають нам факти, коли повним ходом йде фінансування політичної боротьби в Україні. На фоні цього, замовлення таких результатів МАГАТЕ-ВООЗ від певної української олігархічно-політичної групи, зацікавленої у грошах МАГАТЕ на політичні ігрища, не виглядає таким диким.

Громадськість включилася в боротьбу по відновленню справедливих інтересів України, що постраждала і продовжує страждати від Чорнобильського лиха. Чи вистачить сил, щоб подолати не тільки брехливість міжнародних організацій МАГАТЕ і ВООЗ, а ще й попередити загрозу атомного рабства України? Електрика зараз ходовий товар, а за товаром, рівно як і за грішми, — зламані долі людей і держави, бездушним не видні.

ДЛЯ ПРАВООХОРОНЦІВ НЕЗВИЧНО БУТИ ПІДКОНТРОЛЬНИМИ ГРОМАДСЬКОСТІ

Шість місяців чекає Анатолій Смолій на справедливий розгляд своєї справи. Газета “Вісник малозахищених” вже писала про нього (№№ 12, 13, 14 за цей рік). Проте, як його затримали вночі острозькі міліціонери О.Коцюбайло і В.Середюк за те, що він ніби мораль та гідність їхню принизив. Бо, коли вони їхали в машині після 23 години, їм зовнішній вигляд Анатолія не сподобався. „Вдало” провівши операцію по медичному обстеженню псевдо сп’яніння Смолія, вони оформили йому ще й статтю опору працівникам міліції, щоб він назавжди запам’ятав зустріч з “слугами народу”. Смолій побувавши в наручниках, пройшовши “справедливе” медичне обстеження на сп’яніння (за допомогою гранчака) та відсидівши ніч в камері попереднього затримання (КПЗ) дійсно не зміг забути тієї зустрічі. А після “об’єктивного та всебічного” розгляду своєї справи у Острозькому суді прийняв найбільш правильне рішення – довести, що він не бидло, а громадянин держави, яка вже називає себе демократичною, визнала права людини та гарантує їх захист.

Далі події розвивалися приблизно так, як їх спрогнозував голова громадського об’єктивного “З’єднання борців “За справедливість” А.Войтко, до якого звернувся Смолій: “Районний рівень буде найважчим, а далі – легше і не хвилюйся, бодай в Європі, — правда буде!”. Так і

сталосся. На районному рівні ніяких порушень з боку міліціонерів ніхто не побачив. “Немає порушень при затриманні А.Смолія,” – одноголосно вважають у Острозькому суді, прокуратурі, відділі УМВСУ. Що ж, відчувається, що це єдиний, монолітний кулак, і міліціонерів вони скривдити не дадуть.

На обласному рівні розуміють, що якщо особа зуміла дійти до області і їй не затулили рота, то піде вище. Сказати про недолугість прокуратури області гріх, хіба ж вона не знає принципів перевірок, що той, хто вже раз себе вигорів і йому зійшло, вдруге набреше ще більше. Чи не знає, що на перевірку посилають того чи тому, на кого скаржаться це підло (вибачте я ж не законник, як прокурор, тому й не кажу “не законно”, бо може вже змінили закон та й оце так треба посылати туди де раз не зробили брехню чисто, щоб вдруге виправитися).

Проте, гадаю, що швидше за все область хоче приховати бездіяльність Острозької прокуратури, яка робить вигляд сліпої на поведінку міліціонерів. Якщо це не спрацює, є ще державний рівень, працівники правоохоронних органів якого теж роблять вигляд ніби не можуть зрозуміти, чому на місцях немає до цих пір чіткої роботи їх підлеглих. Ось це призводить до того, що люди, які стали скривджені міліцією, судом,

прокуратурою, кидають роботу, дім та їдуть в столицю жити у наметі та пікетувати роботу поважних організацій, щоб добитися правди. Так може статися і з Смолієм, бо всі обвинувачення проти нього базуються не на всебічному та об’єктивному розгляді справи, а на свідченнях і домислах міліціонерів О.Коцюбайла і В.Середюка, яких єдине, що навчило районне начальство, так це писати протоколи так, щоб не було зауважень з боку прокурорів (але ж і це ще є спірним питанням, чи навчили, чи – ні).

Адже Анатолій Смолій, не згідний з рішенням суду про накладання на нього адміністративного арешту, вже 6 місяців переховується від правоохоронних органів, щоб вони все ж таки не засунули його, невинного, в „кутузку”. Можливо, це не бентежить правоохоронців, не знаю, але знаю точно безправ’ю і безвідповідальному ставленню владних органів до людей повинен колись наступити край.

Василь Зуб

Від редакції. Щирості намірів обласної прокуратури, встановити: істину, принципи справедливості, верховенства права, правосуддя та позбутися з органів міліції, суду і прокуратури узурпаторів, — вірити не виходить. Судить самі. З’єднання борців „За справедливість” просить включити предстванка громадськості, щоб спільно дослі-

дити ту наглу справу, але місцева прокуратура цього не робила і обласна такої вказівки не дала.

Тож, поки що — все таємне залишиться темним.

Ми б зрозуміли, якби це була дійсно таємниця держави, чи таємниця слідства, але ж мова йде про поведження „охоронців” з людьми, — які тут таємниці, для чого?

Хіба не народна влада? То чому ж її дії ховаються її органами від народу?

Повідомляємо читача, що і цей окозамилюючий крок, щодо перегляду обласної прокуратура зробила після скарги ЗБЗС голові ОДА В. Червонію. Він їх змусив це зробити. То ж дякуємо йому і просимо це раз втрутитися у цю справу і допомогти органам діяти за законом. Якщо ж ОДА це проблематично, то пропонуємо провести громадські публічні слухання по цій справі в всіх рівнях. Якщо ж ця пропозиція не спрацює, ЗБЗС обіцяє нам знайти підтримку ще двох громадських організацій Рівненщини і вимагатиме слухань на законних підставах, з ініціативи трьох громадських об’єднань.

Зрозуміло, що для правоохоронців незвично бути підконтрольними громадськості, але пора відчувати демократію — адже, за нашою Конституцією, джерелом влади є народ.

ДОКИ СВАВІЛЬНИЙ СУДДЯ – СУД НЕПРАВЕДНИЙ

продовження, початок на 1 стор.

членів — тобто інших осіб. Де ж суддя, у чому, бачить не відповідність Закону? Тому й мовчить у мікрофон, знає, що говорить неправду. Але сказати, що мовчить буде неправдою. Бо й говорячи у мікрофон, вона намагається вести с/з амбіціями. Наприклад вимагає викликати осіб, в інтересах яких ГО ЗБЗС подала позов. Вона не звертає увагу на те, що вони не є згідно ст. 30 ЦПК сторонами у справі, і не є згідно ст.26 та 47 ЦПК учасниками справи, що питання виклику повинно вирішуватися у попереднім с/з (ст. 130 п.6 ч.2 ЦПК України), що їм по 70 і 90 років, що суд для них від хвилювання може дати не передбачувані наслідки. Крім того виклик свідка має право ініціювати лише сторона, а не суддя, і свідок свідчити про себе і близьких не зобов’язаний за законом. Воно й логічно, адже, якщо свідку треба, якщо він щось знає, то хіба буде мовчати? — Ні звичайно. Але, що може відповісти 90-літня бабуня, яка не вміє, ні читати, ні писати на запитання, чому їй не дають дожити з сином? Для чого ж судді Гавришук так необхідна ця бабуня? Адже Закон (ЦПК ст. 184) говорить, що вона, як свідок може бути допитана за її згодою, а не за бажанням судді. Мабуть у судді є досвід, що з бабуні можна витягти (бо, що ж може знати бабуня про обставини, чому їй не дають доживати віку спільно з сином) будь-які покази, якщо хитро поставити запитання. У крайньому випадку можна заявити, що бабуня говорила те чого насправді не говорила — мікрофона ж нема, а бабуню можна звинуватити, що вона не пам’ятає... Доведе після один позивач проти п’яти інших учасників суду, що це неправда? Що ж робити? Проте, знаючи ЦПК України, можна дешо. Кажу: в такому випадку, для того щоб с/з все ж фіксувалося технічними засобами, то,

Ваша честь, прошу зупинити судові засідання для написання письмового клопотання з цього приводу. Аж тепер суддя Гавришук побачила, що на цей раз не пройде. Зупинила с/з і я написав клопотання. І виявилося, що у цієї судді записуюча техніка налагоджена в маленькій приміщенні секретаря суду, де місця для ведення суду немає. Термін „відкриті с/з” тут взагалі не підходять, бо якби викликали всіх, кого хотіла суддя, то вони навіть не вмістилися б. Отже суд відклали. 02.11.05р. друге с/з по цій справі. Спочатку суддя Гавришук, прийнявши дві заяви і клопотання від ЗБЗС – позивача, прийняла рішення долучити ці заяви і клопотання до справи і повела с/з далі. Далі від Закону, бо ЦПК ст. 208 вимагає розгляду цих заяв і прийнятих судом ухвал по них, які оголошуються (ст. 209 п.6) негайно. Ці ухвали можна оскаржити, заперечити. Але для чого судді зайві клопоти? Долучити і все, і хай собі там буде – їсти ж не просять. Далі, суддя Гавришук через майже рік від початку суду прийняла від предстванника відповідача ХАЕС, який не з’явився у попереднє с/з клопотання про неналежність відповідача ВП ХАЕС, як не юридичної особи. Воно ніби й нічого, але за законом, і за справедливості, і за совістю суд встановлює належність відповідача ще у попереднім с/з, а їх вже десяток було. В усіх 3-х відповідачів: ВП ХАЕС, профкому НАЕК Енергоатом, виконком міської ради – предстванники-юристи із стажем і вони у цій справі вже більш як півроку, — неможливо не думати, що суд із відповідачами не у зговорі. Щоб затягнути справу, щоб позивачі повмирили, то їй житло виїде правильно розподілене на 4-х, а не на 6 з бабунями. Але є Бог і правда буде, бо є й ті, хто стоять у ній.

Анатолій Войтко

ВЕЛИКА БРЕХНЯ У МАЛІЙ СПРАВІ

Скоро буде рік ходінню Лариси Корельчук по владних інстанціях, щоб добитися того, щоб її не приписували борг у 33 гривні

В вересні цього року майже усі центральні телеканали вирішили здивувати українців “екзотичною” новиною. Десять на півночі Америки, у людини, що в реальному житті грає роль Санта Клауса, вмер один із оленів, на яких він розвозить подарунки дітям. В оленя не витримало серце від переляку, коли поруч пролітав надзвуковий військовий літак збройних сил США. Як ви вважаєте, що відбувалося після того? А трапилися дивна для нашого сучасного громадянина річ: американські військові, без прокурорського або судового тиску, прийшли вибачитися перед Санта Клаусом та запропонувати йому відшкодування матеріальних та моральних збитків. “Нашкодили – відповімо!” – вирішили американські льотчики. Коли я дивився цю програму по телевізору, мені здалося, що у дикторки телеканалу “Інтер”, симпатичної української дівчини, під час того повідомлення в кутику ока заблищала слюзинка: чи від розчулення за щасливою долею Санта Клауса, чи від гордості за честь і шляхетність американських держслужбовців.

Я не бачив, щоб плакала Лариса Григорівна Корельчук, мешканка міста Нетішин Хмельницької області, але є свідком, як ця вбога, але загартована повсякденними негараздами сучасного життя жінка мужньо бореться за те, щоб наші українські службовці визнали і виправили свою помилку, яку вони скоїли по відношенню до неї. Вона знає, хто зробив цю помилку. Знають свою провину і ті люди, що скривдили її, але до шляхетності і чесності їм, я гадаю, ще дуже далеко. Особливо, якщо зауважити, що мова йде про 33 грн. 66 коп, які, нібито, повинна була Л.Корельчук повернути їм, а конкретно – для ЖКО міста Нетішин.

Ця „помилка” виникла, весною 2004 року, коли всіх мешканців м.Нетішина (в тому числі і Л.Корельчук) примусово підключили до комерційної кабельної телемережі та приневолити за це сплачувати кошти. Технічно зробити це для компанії „ЛОТЕЛ-СКТБ”, яка ініціювала вимушену “кабелізацію”, було неважко. Справа у тому, що у Нетішині кабелі від центральної антени були у кожному будинку. Працівники „ЛОТЕЛ-СКТБ” тільки провели кабелі по під’їздах (і взяли з нас за це підведення кошти) – і все! Після того вони, не питаючи нас - суб’єктивних власників державного телебачення і споживачів, уклали договір (№03/04 від 1.05.2004р.) з організацією ЖКО, щоб вона брала крім квартплати ще і абонплату за комерційне телебачення. Нічого про це нетішинці не знали, а тільки одного дня їм повідомили, що тепер вони змушені сплачувати в обов’язковому порядку абонплату за користування телеканалами.

Знаю, що спочатку мешканці міста були проти того, щоб проти їх волі та без укладання договорів спритні ділки провели таку аферу. Багато було обурення, але з часом все стихло – можливо мешканцям сподобалися ті телеканали, а, можливо, не стали вони сперечатися, бо абонплата була відносно невеликою. Але для Лариси Григорівни Корельчук ця історія має своє не-

щасливе продовження.

Справа в тому, що релігійні переконання Л.Корельчук не дозволяють їй дивитися телевізор. Ще у 1995 (коли телебачення було нашим!), вона написала заяву на відключення від загальної мережі. Після відключення її перестали турбувати телевізійні “бури”, які проносилися містом – вона своєчасно сплачувала тільки квартплату через ощадкасу та не думала про те, що хтось може таємно підключити її до телемережі. Тепер уявіть здивування Л.Корельчук, коли вона раптом дізналась про те, що має дев’ятимісячний борг за користування кабельним телебаченням! І претензії були прийняті, і після написання заяви працівники ЖКО припинили нараховувати абонплату, але стосовно “накопиченого боргу” (до дня написання заяви: 18.02.2005) сказали, що його прийдесть відшкодувати самій Корельчук. Але скажіть, який борг? Звідки? Ні кабелю, ні телевізора не було ж і до 18.02.2005р.

Як тепер тут не згадати американського Санта Клауса, якому пощастило набагато більше, ніж нашій громадянці! Якщо він отримав виправлення помилки з доставкою додому, то Лариса Корельчук дотепер змушена оббивати пороги різноманітних організацій та установ, щоб хтось з керівників прийняв рішення стосовно того, щоб прізвище Лариси Григорівни, що було помилково внесене до списку користувачів комерційним телебаченням, визнати безпідставним.

Я вважаю, що будь-який юрист здатний розгледіти в діях телекомпанії „ЛОТЕЛ-СКТБ” і ЖКО низку суттєвих порушень нормативних актів України з питань приватного підключення мешканців міста до телемережі та обліку абонентів, але, нажалі, наслідки таких дій поки що відчують на собі прості люди, а не прості – юристи-прокурори, мовчять. Навіть навіаки, ЖКО та „ЛОТЕЛ-СКТБ” настільки впевнено себе почувають з правоохоронцями, що, за звичкою, нахабно пропонують Л.Корельчук звернутися до суду, прокуратури або контрольно-ревізійної комісії (КРУ) і тим самим втягнутися в новий виток „розборок” вже на рівні державних установ. Чи звернення до цих інстанцій необхідні для того, щоб було прийняте рішення, адже ж хотілося б, щоб виправлення помилок якомога менше забирали у громадян часу, грошей і нервів. Це ж не їх помилка. Хай метушаться ті, хто її скоїв. Л.Корельчук достатньо було б подати лише одну заяву про виявлену помилку – а вона їх написала вже чотири у різні інстанції і треба писати ще. Лариса Григорівна розуміє, що Санта Клаус не допоможе! Навіть у справі визнання того, що вимога відшкодування 33 грн. 66 коп. є безпідставною, треба не казкового чарівника, а потрібні ноги олені для розвезення скарг, заяв і судових позовів, щоб відстояти правду, щоб істина на майдані не спіткнулась!

Надія Задума

НАМ ПИШУТЬ

БАГАТІ ПОДІЛЯТЬСЯ З БІДНИМИ, ЧИ НАВПАКИ?

Дуже дивно останнім часом слухати розмови з екранів телевізорів про скасування пільг ветеранам і пенсіонерам України. Не віряться, що держава в черговий раз здатна обдурити старих людей. Мені не зрозуміло: звідки пішли ці розмови? Який економіст рахував чи буде користь, чи ні? Якщо планують ввести додаткові гроші замість пільг, то де гарантія, що їх вистачить?

Ймовірно, влада хоче впевнити нас, що в неї досить коштів на покриття пільг — я цьому не вірю, бо вже сьогодні пенсіонери фактично не користуються деякими пільгами саме через недостатнє їх фінансування з боку уряду. Наприклад, пільгові автобуси в Славутському районі ходять не кожен день і, навіть в пільгові дні не всі автобуси безкоштовно перевозять пенсіонерів. Водії внутрішньорайонних

(місцевих) рейсів називають нас „піонерами”, а поза очима — „сміттям”, бо їм, нібито, доводиться безкоштовно нас перевозити. „Не завжди, — кажуть вони, — перераховуються державні кошти на пільгові перевезення, а якщо перераховуються, то мало.” Цікаво, де ж держава збирається брати кошти, щоб дати їх замість пільг пенсіонерам? Скільки їх буде тих грошей? Дві чи три гривні?

Я вважаю, що знов держава буде мати для себе „економічний ефект”, а для людей, — „пшик”. Знов бідні поділяться з багатими, хоча було обіцяно навпаки.

Роман Олексієнко, пенсіонер.

Від редакції. Очевидно автор не проти адресних доплат, але не йме віри. Тож запитуюмо владу, які обставини з перевезенням і пільгами насправді і яка перспектива, хто конкретно її обіцяє?

Юридична консультація

РОЗ'ЯСНЕННЯ ПРО ПОРЯДОК
ВИЗНАЧЕННЯ ГРУПИ ІНВАЛІДНОСТІ ТА
ВІДСОТКІВ ВТРАТИ ПРАЦЕЗДАТНОСТІ

Питання про встановлення груп інвалідності розглядаються медико-соціальними експертними комісіями відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 22 лютого 1992 р. № 83 “Про затвердження Положення про медико-соціальну експертизу і Положення про індивідуальну програму реабілітації інваліда” та від 4 квітня 1994 р. № 221 „Про затвердження Порядку організації та проведення медико-соціальної експертизи втрати працездатності”.

Даними постановами передбачено, що огляд хворих та інвалідів у МСЕК проводиться за місцем проживання або лікування на підставі направлення на МСЕК (Форма-0880), оформленого лікарсько-консультативною комісією (ЛКК) лікувально-профілактичного закладу.

Медико-соціальна експертиза здійснюється після повного та всебічного медичного обстеження, проведення необхідних досліджень, визначення клініко-функціонального діагнозу, соціально-психологічного стану, професійно-трудового прогнозу, отримання результатів відновного лікування, соціально-трудова реабілітації та інших даних, що підтверджують стійкий або необоротний характер захворювання.

Рішення про групу та категорію інвалідності приймається МСЕК згідно наказу МОЗ України від 07.04.2004 № 183 “Про затвердження Інструкції про встановлення груп інвалідності”.

В залежності від ступеня обмеження життєдіяльності встановлюється I, II, III групи інвалідності.

Документи, що використовуються для визначення причинного зв'язку інвалідності, подаються на МСЕК в оригіналі, або нотаріально засвідчені.

Розмір відсотків професійної втрати працездатності визначається потерпілим відповідно до ступеня порушення життєдіяльності, здатності до соціальної адаптації, потреби в різних видах реабілітації, соціальної допомоги, освіти, професійної підготовки, віку, необхідності і можливості працевлаштування та діючого законодавства (накази МОЗ України від 22.12.95 № 212, від 05.08.1998 № 238, Закон України “Про загальнообов'язкове державне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності”).

При наявності у потерпілого двох або більше професійних захворювань чи інших ушкоджень здоров'я, які виникли на різних підприємствах, втрата професійної працездатності встановлюється по кожному професійному захворюванню окремо відповідно до висновків фахівців лікувального закладу про наявні функціональні розлади окремих органів і систем внаслідок професійних захворювань чи травм.

Додаткові види відшкодування визначаються МСЕК відповідно до висновків фахівців лікувально-профілактичного закладу про потребу в конкретному їх виді (протезування, додаткове харчування, санаторно-курортне лікування та інші). Термін їх визначення відповідає терміну, на який встановлена група інвалідності.

Одночасно повідомляємо, що в даний час опрацьовуються нові проекти наказів №212 і № 238 з внесенням відповідних змін згідно зазначеному вище Закону України.

**Начальник Відділу
медико-соціальної експертизи
В.В. Маруніч**

Матеріал до друку підготував Олександр Добровольський

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА САМОВІЛЬНЕ
ВИКОРИСТАННЯ СЛУЖБОВОГО
ТРАНСПОРТУ

За правилами ст.132 Кодексу законів про працю за шкоду, заподіяну підприємству, установі, організації при виконанні трудових обов'язків, працівники, з вини яких її заподіяно, несуть матеріальну відповідальність у розмірі прямої дійсної шкоди, але не більше свого середнього місячного заробітку (крім випадків, коли законодавством передбачено можливість покладення матеріальної відповідальності у більшому розмірі).

На працівників не може бути покладена відповідальність за шкоду, яка вноситься до категорії нормального виробничо-господарського ризику, а також за недержанні підприємством, установою, організацією прибутки і за шкоду, заподіяну працівником, що перебував у стані крайньої необхідності.

Нормами ст. 132 передбачено, що матеріальна відповідальність у розмірі прямої дійсної шкоди застосовується до працівників, які завдали її під час виконання трудових обов'язків. Оскільки використання автомобіля здійснювалось не під час виконання службових обов'язків, обмеження розміру відповідальності, встановлені цією статтею, не повинні застосовуватись.

Відповідно до п. 18 постанови Пленуму Верховного Суду України “Про судову практику в справах про відшкодування шкоди, заподіяної підприємствам, установам, організаціям їх працівниками” № 14 від 29.12.1992 року при визначенні розміру матеріальної шкоди, заподіяної працівниками само-

вільним використанням в особистих цілях технічних засобів (автомобілів, тракторів, автокранів тощо), що належать підприємствам, установам, організаціям, з якими вони перебувають у трудових відносинах, слід виходити з того, що така шкода, яка заподіяна не при виконанні трудових (службових) обов'язків, підлягає відшкодуванню із застосуванням норм цивільного законодавства. У цих випадках шкода відшкодовується у повному обсязі, включаючи і не одержані підприємством, установою, організацією прибутки від використання зазначених технічних засобів.

Під прямою дійсною шкодою, зокрема, слід розуміти втрату, погіршення або зниження цінності майна, необхідності для підприємства, установи, організації провести затрати на відновлення, придбання майна чи інших цінностей або провести зайві, тобто викликані внаслідок порушення працівником трудових обов'язків, грошові виплати.

Відповідно до ст. 22 Цивільного кодексу України упушеною вигодою є доходи, які особа могла б реально одержати за звичайних обставин, якби її право не було порушене.

Окрім того, даною статтею визначено, що якщо особа, яка порушила право, одержала у зв'язку з цим доходи, то розмір упушеної вигоди, що має відшкодуватися особі, право якої порушено, не може бути меншим від доходів, одержаних особою, яка порушила право.

За матеріалами “ЮВУ”

МАЙДАН ПРАВОЗАХИСТУ

У середині жовтня я приїхав до Києва з метою на власні очі побачити Майдан Правозахисту, про який наша газета писала у номері 14 за 1-15 серпня 2005 року.

Ранковий Київ зустрів мене тихою, лагідною погодою, але біля стін Верховної Ради, де знаходиться Майдан Правозахисту, відчувалася якась гнітюча та напалювана атмосфера, що, швидше за все, була викликана великою кількістю міліції, яка цілодобово чергує навколо головного будинку державного законотворення.

Майдан Правозахисту розташований на алеї, навпроти центрального входу до Ради, відгороджений від нього металевою огорожею, на якій розміщені заклики до депутатів та вимоги до влади. Вгорі, між дерев, висять надписи на великих полотнищах: “Майдан Правозахисту”. Я нарахував більше десятка різноманітних палаток та біля 20 чоловік в них зранку. Одна велика палатка застосована для їдальні. Внутрішнім життям та організацією роботи Майдану керують активісти Всеукраїнського громадського об'єднання „Майдан Правозахисту”.

В наметах живуть люди з багатьох областей України, які приїхали сюди шукати правду і справедливість. Ці намети і сам Майдан їм потрібен для реалізації своїх планів, бо ходіння по вищих владних і судових інстанціях – справа не одного дня, особливо, коли прохання окремої людини “не вписується” в загальноприйнятий стиль роботи державної установи. За бесідами з мешканцями наметового містечка зрозуміло, що жити їх в польових умовах змусили державні органи влади на місцях, які рока-

ми не можуть справедливо та чесно вирішити їхні проблеми.

Один чоловік, не бажаючи говорити своє прізвище, коротко розповів мені про свій біль, який привів його з Херсону, де він постійно проживає, до Майдану Правозахисту у Києві. Це людина досить похилого віку. “Член Спілки письменників України”, - як він мені з гордістю відрекомендувався.

У нього в Херсоні вбили дружину. Зробив це дуже впливовий “авторитет” Херсону. Жодна з правоохоронних організацій міста не зайняла принципової позиції, а, навпаки, зробила все для припинення справи. Після того, як жінку поховали, ними було проголошено, що вона вмерла від хвороби. Це справжній жах для її чоловіка. Тепер він вимагає екстимації тіла дружини з метою довести, що смерть її була насильницькою. Він приїхав до Києва, бо в Херсоні для нього створена атмосфера небажання місцевих органів справедливо розібратися у цій справі. “Я приїхав до Києва добитися правди, - каже ця не молода роками людина. - Я не можу дивитися на те, як в Херсоні мені відкрито в очі сміється вбивця моєї дружини і каже, що я ніколи нічого не

доведу!”

Інші мешканці наметового містечка не йдуть на тисний контакт зі мною. Для них я лише незнайомиць, який невідомо що має на меті. Мені вони розповіли, що вже мають гіркий досвід, коли прокладні структури організовували різного роду провокації, щоб позбутися „наметової плями” перед Верховною Радою.

Підтримує цих людей партія Правозахисту, кажуть, не лише матеріально, але й надає їм в розпорядження досвідчених юристів для скорішого і більш об'єктивного вирішення справ. Майдан Правозахисту перед Верховною Радою – це остання надія простого українця правовим шляхом, хоча і в екстремальних умовах добитися законності, яка поширено декларується нашою державою, а на практиці дуже часто дає значні збої. На місцях за раз не забезпечено справедливе вирішення людських проблем, всебічний розгляд їхніх скарг. Місцева влада, місцеві правоохоронні органи і суд іноді створюють настільки монолітний блок несправедливості, що наодиноці його не здолати.

Андрій Лук'яненко

**Шоста година ранку.
Місце проживання шукачів
правди та справедливості**

Від редакції. Було б добре, якби

такий майдан у нас в Україні був – Нема! Найвище досягнення України в правозахисті, чи то правосудді – „Без табу”. Ретельно і регулярно у цій телепередачі показують злочинів за злочинном, демонструючи Заходу нашу „демократію”, а для нас – безсилля від ганебного знущання державних мужів-службовців над людьми. Ми не помилилися звинувачуючи тих, на кого обережно звертає увагу “без ТАБУ”. Вони, судді, прокурори, міліція, – виконавці прикриття злочинів, а часто прямі виконавці злочинів в інтересах замовників вищого гатунку. Нерідко, це хами, тому що вони вже стільки насудили, наарештовували, назлочинили хапаючи, знущаючись і садячи в тюрми невинних в угоду найвищим в областях і вище, що мають певність, що ті їх змушені будуть прикрити, вигоридити, витягти. Ми не кажемо, що якийсь суддя, прокурор чи міліціонер від цього насправді виграє. Ні! (Бо проходить час і Бог страшно розправляється з ним. Стає наркоманом, алкоголіком, і вмирає, чи діти, а то і вся сім'я, що тишилася з нечесно нажитого.) Ми про те говоримо, як нам далеко до Заходу, де злочинця, де б він не знаходився, швидко знаходять навіть “під землею” і карають, садять в “кутузку” навіть найвищих осіб, а в нас злочинець злочинця вигороджує, а з постраждалих та жертв своїх ще й насміхаються.

Народ скаже, як зав'яже

- Перед тим, як йти на Світло в кінці тунелю переконайся, чи це не добре освітлений глухий кут.

- Людина людині не вовк – вовки між собою так не гризуться!

- Політик – це казкар, що наділений владою.

- На воду не спірайся, на олігарха не покладайся.

За результатами конкурсу об'явленого судом і прокуратурою на звання “Міс Правда” перемогу отримала брехня №1. Суддями були досвідчені практики.

Посміємось з себе,
щоб з нас інші не сміялися

— Куди так поспішаєш, Ольго?
— Та до лікарні, бо ноги зовсім вже не носять.

На базарі жінка уважно дивиться на гірню, якою продавець зважає її покупку:

— А чому у ній дірка?
— Та оце ж кляті миші геть знавісніли, мабуть, за ніч вигризли... — не моргнувши оком, відповідає продавець.

— Алло, це пожежна? — Так. Тут лікар і міліціонер між собою б'ються, куди дзвонити?

Телеглядач дивиться по телевізору репортаж про партійний з'їзд та запитує в свого товариша:

- Чому цьому оратору так аплодують у залі?
- Бо він бреше так, як їм треба!

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість””.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне, для передплатників і бажаючих купити у роздріб за пільговою ціною.
Передплатний індекс **08697**.
З 2006р. ціна 54 коп.
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки.
Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж: 1000 Зам. №316